

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Det var en besynderlig indvending. Jeg har pudset mine briller og prøvet at kigge, hvor der står noget om de næste 20-30 år. Jeg har ikke kunnet finde antydning af det. Så den indvending virker lidt kunstig.

Jeg tager især ordet for at gøre fru Annette Just, min gode kollega herinde, opmærksom på, at hun tager totalt, grusomt og vedblivende fejl, når hun mener, at tilstedeværelsen af medlemmer har noget at gøre med tilstedeværende eller manglende interesse, indignation eller noget i den retning.

Så vidt mit øje siger mig, er fru Annette Just den eneste af Fremskridtspartiets gruppe på ni, der er til stede. Jeg ved ikke, om hun har sine otte partikollegeres mandat til at korrigere de øvrige folketingsmedlemmer.

De ting har intet som helst med hinanden at gøre. I et frit land, som har et frit parlament, vælger frie borgere andre frie borgere til at repræsentere sig på tinge. Disse pågældende tillidsfolk bestemmer selv, hvor de vil være hvornår. Det er en direkte utilstedelighed at udlægge af antallet af tilstedeværende medlemmer, hvor meget en sag interesserer partierne og medlemmerne af Folketinget.

Fru Annette Just ved godt, at det forholder sig sådan. For ellers måtte hun i sit eget parti for længst have kunnet trænge igennem i alle mulige debatter om alle mulige vigtige emner med en anden indstilling. Da hun ikke har det, er jeg sikker på, at det nok har været en stor lapsus. Men jeg henstiller, at den ikke gentages for tit.

Glønborg (KRF):

Når man prøver at forestille sig de lidelser, som store dele af Afghanistans befolkning har været igennem, kan man ikke lade være med at skamme sig over, at vi i resten af verden ikke har formået at yde dem større hjælp, end vi har.

Der er et stærkt behov for både politisk og materiel bistand. I dag drejer det sig om en politisk handling, og Kristeligt Folkeparti slutter helt op om den.

Vi har lykkeligvis en positiv kendsgerning at knytte os til, nemlig at der lige siden Sovjetunionens invasion i 1979 har været et meget stort flertal i FN's Generalforsamling bag kravet om sovjetisk tilbagetrækning fra Afghani-

stan kombineret med en opfordring til at løse Afghanistans interne problemer i overensstemmelse med FN-pagtens principper. På baggrund heraf er det naturligvis en stor belastning af FN-systemets troværdighed og autoritet, at et af FN's medlemslande år efter år ignorerer Generalforsamlingens klare krav. Ikke mindst som permanent medlem af Sikkerhedsrådet har Sovjetunionen et særligt medansvar for at bevare respekten for FN-pagtens principper.

Ved at ignorere de mange resolutioner gennem de sidste år om Afghanistan inklusive kravet om tilbagetrækning og respekt for Afghanistans integritet og suverænitet er Sovjetunionen imidlertid med til at underminere, hvad der måtte være tilbage af FN's troværdighed og autoritet. Dette alvorlige perspektiv må vi have med, når vi taler om dette. Det er kun en bestyrkelse over for os, at vi i dag må gøre vor indflydelse gældende så lidt eller så meget, som vor indflydelse nu kan få betydning.

Det vigtigste er naturligvis nu at få bragt Genèveforhandlingerne til en positiv afslutning mundende ud i et klart sovjetisk tilsagn om tilbagetrækning uden yderligere forsinkelse.

Vi får håbe, at det nu omsider lykkes at få bragt den sovjetiske besættelse af Afghanistan til ophør. Men vi skal ikke være blinde for, at der så står et andet alvorligt problem tilbage, nemlig splittelsen blandt de afghanske guerillastykker med hensyn til landets politiske fremtid. Det er jo en kendt sag, at de mange guerillastykker har haft meget svært ved at samarbejde under hele den sovjetiske besættelse. Det skyldes ikke alene gamle stammemodsætninger, men også i høj grad uenighed om Afghanistans politiske fremtid efter det sovjetiske mellem-spil. Groft sagt er guerillaerne vel delt i to hovedfløje: en overvejende nationalistisk gruppering, som primært ønsker landets politiske fremtid afgjort efter normale demokratiske principper, og så en gruppering, som ønsker en egentlig islamisk republik.

Vi skal nok ikke undervurdere de risikomomenter, der ligger latent i disse to meget forskellige grundholdninger. Spændingerne er altså til stede under overfladen, men om de er så stærke, at en egentlig borgerkrig er en reel risiko efter den sovjetiske tilbagetrækning, er der stor uenighed om blandt de politiske iagttagere.